

Dick Smid werkt met hart en ziel in het repaircafé.

Aan Dicks carrière kwam heel abrupt een einde

Dick Smid moest een paar jaar geleden onvrijwillig opstappen bij NXP, nu is hij vrijwilliger in het repaircafé.

Vrijdagmiddag om vier uur stap ik met mijn kapotte stofzuiger het repaircafé in Eindhoven binnen. Verbaasde blikken. Nú nog een klant? Maar het zijn de beroerdesten niet, daar aan de Firmamentlaan. "Kom maar op met dat ding", klinkt het handenwrijvend. Binnen enkele momenten buigen zeven mannen zich over de stofzuiger. Nadat vakkundig mijn halve huisraad uit de slang is verwijderd, doet de stofzuiger het weer als vanouds. "Kun je weer vooruit", lacht Dick Smid (63).

Hij gooit maar moeilijk iets weg, vertelt hij een week later thuis in Woensel. Voor de kast die hij wil timmeren, wil hij zijn kasten uit de Filippijnen hergebruiken. Hij woonde er anderhalf jaar en beleefde er misschien wel de mooiste tijd van zijn leven. "Prachtig daar, ik zou zo weer terug willen. Wat een land, wat een aardige mensen." Later komen de fotoboekjes op tafel van een villa met zwembad in een buitenwijk van Manilla. Dick: "We hebben alle luxe van het expat-bestaan mogen meemaken. Ik moest hard werken hoor, maar in de weekenden konden we de boel de boel laten en volledig ontspannen."

Dick kreeg in 2008 de opdracht van zijn werkgever NXP om het personeel van een vestiging ter plekke te trainen en begeleiden in het werken met nieuwe softwaresystemen. Een kolfje naar zijn hand, gezien zijn ervaring. De voorgaande jaren had hij wereldwijd alle fabrieken van Philips Semiconductors bezocht om lokaal personeel te begeleiden bij de invoering van nieuwe inkoopssystemen. "Iedere fabriek had zijn eigen systeempje om data op te slaan, te distribueren en onderhouden. Het was één grote lappendeken, ik moest zorgen voor meer afstemming." De klus op de Filippijnen lag in het verlengde hiervan, Dick zou een paar jaar blijven om de boel goed op orde te krijgen.

Het liep anders. Het 'Shared Service Center' in de Filippijnen ging medio 2010 dicht en werd overgeplaatst naar India, waar dezelfde werkzaamheden voor nog minder geld konden worden uitgevoerd. "In plaats van Filippino's te trainen, moest ik veertig man uitzwaaien." Al na anderhalf jaar was hij weer terug in Eindhoven en kon hij - net als vele anderen - voorgoed vertrekken bij NXP.

"Er was een goed sociaal plan, dat wel", vertelt Dick, "maar makkelijk was anders. Ik was 58. Op mijn dertigste zou ik gezegd hebben: daar teken ik voor. Maar neem van mij aan: het is geen pretje, je bent dan echt te jong om niet meer te werken. Ik moest naar het UWV, verplicht solliciteren iedere week. En ik heb interessante dingen voorbij zien komen, maar er is niemand die je nog wil." Hij had best als zelfstandig consultant in de Filippijnen willen blijven, maar dat avontuur zag zijn vrouw niet zitten, vanwege de kinderen en kleinkinderen.

De geboren Groninger voelt zich geen Nederlander, laat staan Brabander. "Meer een wereldburger denk ik. Je kunt hier geen wind laten of iemand komt je meteen vertellen dat het anders zou moeten. Nederlanders zijn in hun aard geen tevreden mensen, wij willen altijd vooruit, meer. Dus hebben wij ook altijd zorgen over morgen. De Aziaten hebben mij geleerd me minder druk te maken over allerlei dingen, mijn lot te aanvaarden, tevreden te zijn met wat er is."

Desondanks kan hij zich ook gefrustreerd voelen. Bijvoorbeeld over dat wat nog rest van Philips in Eindhoven, de werkgever waar hij dertig jaar als inkoper allerlei functies bekleedde. Al wringt het soms nog, hij telt ook zijn zegeningen. "Ik speel in een band en maak me nuttig als bestuurslid voor de moestuinvereniging en beleef veel plezier als vrijwilliger in het repaircafé. We voorzien in een behoefte, mensen komen bij bosjes. Weggooien is zonde, eerlijk waar. Op de Filippijnen maken ze van afval de mooiste dingen. Dat heeft me wel aan het denken gezet."

'Nederlanders zijn in hun aard geen tevreden mensen, wij willen altijd vooruit, meer. Dus hebben wij ook altijd zorgen over morgen'